

Arrest

nr. 105 905 van 26 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 7 november 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2012 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VANTHIEGEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij diende op 20 oktober 2009 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

1.2. Tweede verzoekende partij diende op 20 oktober 2009 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als echtgenoot van eerste verzoekende partij.

1.3. Derde verzoekende partij diende op 20 oktober 2009 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als bloedverwant in neerdalende lijn van eerste verzoekende partij.

1.4. Eerste verzoekende partij werd op 13 november 2009 in het bezit gesteld van een E-kaart en ook de aanvragen van tweede en derde verzoekende partij tot afgifte van een verklaring van inschrijving werden ingewilligd.

1.5. Op 12 september 2011 werden de verzoekende partijen ambtshalve afgevoerd van het Vreemdelingenregister.

1.6. De verzoekende partijen diende op 30 maart 2012 een aanvraag tot herinschrijving in. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deelde, via op 11 april 2012 gedateerde schrijvens, aan verzoekende partijen mee dat hij overwoog hun verblijfsrecht te beëindigen en verzocht hen om recente bewijzen voor te leggen inzake hun activiteiten en bestaansmiddelen en om tevens eventuele humanitaire elementen mee te delen.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 17 september 2012 ten aanzien van de verzoekende partijen de beslissingen die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten

De ten aanzien van de eerste verzoekende partij genomen beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, die haar op 18 oktober 2012 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [M.A.], Nationaliteit :Slowakije, [...]"

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werknemer op 20/10/2009 , en verkreeg de E-kaart op 23/11/2009. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 11/04/2012 verstuurde de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van de opvolging van een wederinschrijving een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene (alsook de gezinsleden) werd(en) uitgenodigd zijn/haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 03/05/2012, en legde binnen de gegeven maand een brief van de FOD Sociale Zekerheid (Personen met een handicap) dd.29/06/2012 voor met de melding dat haar dossier momenteel in onderzoek is met een overzicht van haar recht op tegemoetkomingen.

De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd. Uit controle van de RSZ-databank (dimona) blijkt dat betrokkene sinds 27/11/2009 niet meer is tewerkgesteld. Voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest.

Betrokkene toont evenmin aan dat zij zich bevindt in het geval omschreven bij artikel 42bis§2, 1° van de wet van 15/12/1980. Zij legt weliswaar een brief dd.29/06/2012 voor van de FOD Sociale Zekerheid (Personen met een handicap) waaruit blijkt dat zij een aanvraag heeft ingediend en dat zij voor de periode 01/01/2011 t.e.m. 31/12/2011 recht had op een inkomensvervangende tegemoetkoming. Wat haar huidige bestaansmiddelen zijn en wat de motieven zijn voor het indienen van de aanvraag wordt

niet medegedeeld. Verder worden geen bewijzen aangebracht van haar huidige activiteiten of bestaansmiddelen. Nergens uit het dossier blijkt dat zij heden tijdelijk arbeidsongeschikt zou zijn, noch dat zij heden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen het verblijfsrecht verder zou kunnen uitoefenen. Zij kan evenmin verder in het Rijk verblijven in functie van haar echtgenoot, [M.T.] [...] gezien deze laatste niet aantoonbaar aan de voorwaarden van art. 40 §4 (wet 15.12.1980) te voldoen om in eigen hoofde het verblijfsrecht te kunnen behouden. De man voert immers geen economische activiteit uit en ontvangt sinds 23/02/2012 een equivalent leefloon van het OCMW.

Aangezien mevrouw niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De ten aanzien van de tweede verzoekende partij genomen beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, die haar op 18 oktober 2012 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [M.T.], Nationaliteit :Slowakije, [...]

+ kinderen: [M.L.] [...]; [M.E.] [...] en [M.V.] [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

De heer [M.T.] verkreeg het recht op verblijf in functie van zijn echtgenote [M.A.] [...]. De kinderen [M.L.] [...]; [M.E.] [...] en [M.V.] [...] verkregen op hun beurt eveneens het verblijfsrecht in functie van hun moeder [M.A.]

Mevrouw [M.A.] kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig artikel 40 van de wet van 15/12/1980 gezien zij niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40§4 van de wet van 15/12/1980. Er werd om die reden dan ook, overeenkomstig artikel 42 bis van diezelfde wet, reeds een einde gesteld aan het verblijf van mevrouw [M.A.] (motivering zie bijlage 21 van mevrouw).

Overeenkomstig art. 42ter§1, 1° van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de echtgenoot [M.T.] en de kinderen [M.L.] [...]; [M.E.] [...] en [M.V.] [...] aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij vervoegd hebben.

Nergens uit het dossier blijkt dat meneer of de meerderjarige zonen eventueel zelf aan de voorwaarden van art. 40 §4 (wet 15.12.1980) zouden beantwoorden om in eigen hoofde het verblijfsrecht te kunnen behouden. Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd. 11/04/2012 (betekend op 03/05/2012) waarbij aan betrokkenen werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkenen zonder problemen in staat moeten zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

De ten aanzien van de derde verzoekende partij genomen beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, die haar op 18 oktober 2012 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [M.S.], Nationaliteit :Slowakije, [...]

+ kind: [M.E.] [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van [M.A.] [...] waarbij betrokkene zich vervoegde, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig artikel 42 ter van de wet van 15.12.1980.

[M.S.] kan het recht op verblijf niet behouden in eigen hoofde daar nergens uit het dossier blijkt dat zij heden een economische activiteit uitoefent. Een controle van de gegevensbank van de RSZ (dimona) op 17/09/2012 bevestigt dat zij niet als werknemer aan de slag is. Zij legt geen andere documenten voor die toelaten na te gaan wat haar huidige activiteiten zijn of aantonen dat zij momenteel over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het verblijfsrecht wordt bijgevolg eveneens beëindigd overeenkomstig artikel 42bis van de wet van 15.12.1980.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd.11/04/2012 (betekend op 03/05/2012) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene en haar kind zonder problemen in staat moeten zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht."

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In het eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 42bis, § 2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaffen volgende toelichting:

"Artikel 42 bis par. 2 1° stelt: Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40 par. 4, eerste lid, 1° in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval arbeidsongeschikt

...

De beslissing van eerste verzoeker is als volgt gemotiveerd:

... Betrokkene toont evenmin aan dat zij zich bevindt in het geval omschreven bij artikel 42 bis par. 2 1° Vw. Zij legt weliswaar een brief dd. 29 juni 2012 voor van de FOD Sociale Zekerheid waaruit blijkt dat zij een aanvraag heeft ingediend en dat zij voor de periode 1 januari 2011 tot en met 31 december 2011 recht had op een inkomensvervangende tegemoetkoming. Wat haar huidige bestaansmiddelen zijn en wat de motieven zijn voor het indienen van de aanvraag wordt niet meegedeeld. ... Nergens uit het dossier blijkt dat zij heden tijdelijk arbeidsongeschikt zou zijn, ...

Verzoekers zijn van oordeel dat de administratie veel te kort door de bocht gaat. Bovendien blinkt de beslissing uit van vervreemding van de administratie ten opzichte van het rechts[subject] waarover zij een beslissing maakt.

Blijkbaar doet de dienst vreemdelingenzaken geen moeite om na te gaan door welke aandoening eerste verzoekster getroffen is. Het mag doch wel verwacht worden van de administratie dat zij zich informeert over welke aandoening eerste verzoekster getroffen is. Verwerende partij kan zelf uit eigen initiatief inlichten inwinnen bij de FOD Sociale Zekerheid. Mocht verwerende partij naar behoren haar werk verricht hebben, zou Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad kunnen vaststellen dat er op 3 juli 2012 een beslissing is genomen door de FOD Sociale Zekerheid alwaar ze stellen dat er aan eerste verzoekster en haar gezin een inkomensvervangende teg[e]moetkoming werd toegekend.

De dienst vreemdelingenzaken vraag in maart 2012 inlichtingen aan verzoekers. Pas in september 2012 bekijkt verwerende partij te stukken die werden aangebracht. Verzoekers wensen hierop te repliceren dat de documenten die zij in mei hadden aangebracht in september 2012 al meer dan een kwart jaar oud zijn en zodoende hun situatie al opnieuw veranderd was. Inderdaad uit stuk 4 blijkt echter dat verzoeker nog steeds werkonbekwaam is. Uit stuk 4 blijkt tevens dat zij beschikker is van voldoende bestaansmiddelen gezien zij jaarlijks een bedrag ontvangt van 12.191,93 Euro.

Het beginsel van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan verwerende partij de taak op om inlichtingen te verzamelen, deze inlichtingen te bestuderen om daaruit een beslissing te distilleren. Verzoekers merken op dat verwerende partij wel inlichtingen heeft gevorderd van verzoekers doch dat zij deze inlichtingen maar dan een kwart jaar laat liggen om alvorens er over te beslissen. Verzoekers stellen dat een 'goede huisvader' de binnenkomende gegevens onmiddellijk zou bestuderen om daaruit een beslissing te destilleren. Verwerende partij doet dit niet.

De rede[ne]ring van verwerende partij dat met stuk 4 geen rekening kan worden gehouden omdat verwerende partij hiervan niet in het bezit was, raakt noch kant noch wal. Het weze duidelijk dat verwerende partij WEL kon nagaan of verzoeker nog recht had op een inkomens vervangende tegemoetkoming. Een goede huisvader zou echter zijn oor te leggen hebben gehad bij de FOD Sociale Zekerheid om na te gaan of eerste verzoekster inderdaad nog tegen haar wil in getroffen is door een aandoening. Als eerste verzoeker in het jaar 2011 getroffen was door een aandoening bestond de kans dat deze kwaal er nog steeds was in 2012.

Bovendien dient verwerende partij als goede huisvader rekening te houden met de scholingsgraad van verzoekers. Zij dient te weten dat verzoekster geen hoge scholingsgraad hebben, problemen hebben met de taal en weinig geletterd zijn. Verzoekers verwijzen naar hun stuk 3 bis. Het betreft een beslissing opnieuw van de FOD sociale zekerheid waarbij gesteld wordt dat zij vanaf 30 mei 2011 eveneens recht heeft op een inkomens[...]-vervangende tegemoetkoming. Verwerende partij zou als administratie, dienen te weten dat deze uitkering van verzoekster ieder jaar opnieuw wordt bekeken.

Welke papieren verzoekers hebben binnengebracht kunnen verzoekers zich niet meer voor ogen houden.

Wat er ook van zij, kan verwerende partij op een redelijke wijze nagaan bij hun collega's van de FOD Sociale Zekerheid wat de toestand van eerste verzoeker was. Zij heeft dit duidelijk niet gedaan.

Had verwerende partij dit wel gedaan dan had verwerende partij kunnen vaststellen:

- Dat eerste verzoeker nog steeds arbeidsongeschikt was. Zodoende zou verwerende partij vastgesteld hebben dat eerste verzoeker voldeed aan het uitzonderingsmechanisme van artikel 42 bis par. 2 1° Vw.*
- Dat eerste verzoeker tezamen met haar gezin wel beschikker is van voldoende bestaansmiddelen zodat artikel 40 par. 4 2° Vw van toepassing is*

Derhalve is de beslissing gegriefd door een schending van artikel 40 par. 4 2° Vw en artikel 42 bis par. 2 1° Vw. In casu is de wet geschonden door het onzorgvuldig handelen en daardoor tevens niet correct gemotiveerd conform artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De beslissing dient derhalve te worden vernietigd."

4.1.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom

de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partijen neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. In mate dat de verzoekende partijen de motivering van de eerste bestreden beslissing inhoudelijk betwisten, voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak, met betrekking tot eerste verzoekende partij dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

Voormelde bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Het artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet waarnaar in artikel 42bis van de Vreemdelingenwet wordt verwezen bepaalt voorts het volgende:

“§4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

In casu is het niet betwist dat eerste verzoekende partij op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen niet was tewerkgesteld. Eerste verzoekende partij houdt evenwel voor dat zij als gevolg van een ziekte of een ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt was en dat zij bijgevolg, overeenkomstig artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, haar verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van dezelfde wet kon behouden. Haar standpunt vindt evenwel geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Uit deze stukken kan slechts worden afgeleid dat eerste verzoekende partij een verminderd verdienvermogen heeft, doch niet dat zij tijdelijk arbeidsongeschikt was. De Raad wijst er in dit verband op dat eerste verzoekende partij zelf, middels de door haar aangebrachte stukken, aangeeft dat reeds een verminderd verdienvermogen werd vastgesteld in november 2009 en dus op het ogenblik dat haar aanvraag om als werknemer tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten in behandeling was. Het gegeven dat verzoekster een verminderd verdienvermogen heeft laat niet toe te besluiten dat zij “*tijdelijk arbeidsongeschikt*” is, doch slechts dat zij niet de mogelijkheid heeft om een volledig inkomen uit een tewerkstelling te verwerven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt trouwens dat verzoekster tot eind november 2009 was tewerkgesteld, ondanks het feit dat voordien reeds een verminderd verdienvermogen bestond.

Er blijkt derhalve niet dat de uitzonderingsbepaling die voorzien is in artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet in voorliggende zaak van toepassing is en dat verwerende partij deze bepaling heeft miskend.

Waar verzoekende partijen verder stellen dat zij moet worden beschouwd als vreemdelingen die over voldoende bestaansmiddelen beschikken, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, moet erop worden gewezen dat niet blijkt dat zij over eigen bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Eerste verzoekende partij toont slechts aan afhankelijk te zijn van uitkeringen die haar worden toegekend door de FOD Sociale Zekerheid, tweede verzoekende partij blijkt een equivalent leefloon te ontvangen en derde verzoekende partij toont niet aan over enige vorm van bestaansmiddelen te beschikken. Verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat zij voldoen aan de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten.

Met betrekking tot tweede en derde verzoekende partij heeft verwerende partij toepassing gemaakt van de mogelijkheden die haar worden geboden door artikel 42ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Tweede en derde verzoekende partij verwierven hun verblijfsrecht in functie van eerste verzoekende partij. Aangezien het verblijfsrecht van eerste verzoekende partij werd beëindigd en daar tweede en derde verzoekende partij niet aantoonde dat er enige humanitaire belemmering bestond kon verwerende partij, conform artikel 42ter, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, ook een einde stellen aan hun verblijfsrecht.

Verzoekende partijen stellen ook nog dat verwerende partij bijkomende inlichtingen had kunnen vragen aan de FOD Sociale Zekerheid, maar tonen niet aan dat dit aanleiding had kunnen geven tot gegevens die verwerende partij er van hadden kunnen weerhouden de bestreden beslissingen te nemen. Daarenboven moet worden gesteld dat verwerende partij verzoekende partijen ruim de mogelijkheid bood om alle inlichtingen die zij zelf dienstig achtten over te maken en dat uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij de door verzoekende partijen aangebrachte inlichtingen nauwgezet heeft onderzocht, zodat niet kan worden gesteld dat de bestreden beslissingen niet op een zorgvuldige wijze werden voorbereid.

Daar verzoekende partijen in juli 2012 nog inlichtingen aan verwerende partij overmaakten en verwerende partij op 17 september 2012 de bestreden beslissingen nam mist de kritiek van verzoekende partijen dat verwerende partij de inlichtingen meer dan een kwart jaar liet liggen en dus onzorgvuldig optrad feitelijke grondslag.

Verzoekende partijen tonen met hun toelichting geen schending aan van artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van enig ander, niet nader toegelicht, beginsel van behoorlijk bestuur.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. De verzoekende partijen voeren in het tweede middel de schending aan van de artikelen 18 en 20, 2), a) van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 17, § 1, lid 4 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Hun betoog luidt als volgt:

Verzoekers stellen vast dat een van hun fundamenteelste rechten uit het EU-recht in hunne[n] hoofde worden geschonden door de bestreden beslissing.

Verzoekers verwijzen naar artikel 18 van het verdrag met betrekking tot de werking van de Europese Unie. Dit artikel stelt:

Binnen de werkingssfeer van de Verdragen en onverminderd de bijzondere bepalingen, daarin gesteld is elke discriminatie op grond van nationaliteit verboden.

Artikel 20 van het verdrag met betrekking tot de werking van de Europese Unie stelt: De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere, a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven.

Dit recht werd via de gewone wetgevingsprocedure verder uitgewerkt in de richtlijn 38/2004/EG dd. 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten.

Verzoekers verwijzen expliciet naar artikel 17 van de richtlijn par. 1. Het betreft een uitzondering voor personen die hun werkzaamheden in het gastland hebben gestaakt. Dit artikel luidt:

1. In afwijking van artikel 16 genieten de volgende categorieën personen duurzaam verblijfsrecht in het gastland nog voordat de ononderbroken periode van vijf jaar verblijf verstreken is:

b) de werknemer of zelfstandige die zijn werkzaamheid staakt als gevolg van blijvende arbeidsongeschiktheid en meer dan twee jaar ononderbroken in het gastland heeft verbleven.

Naar behoren door de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening vastgestelde tijdvakken van onvrijwillige werkeloosheid, waarin de betrokkene wegens een aan hem niet-toerekenbare reden niet heeft gewerkt, en perioden van afwezigheid of onderbreking van de werkzaamheid wegens ziekte of ongeval, worden als tijdvakken van werkzaamheid aangemerkt.

Dit artikel van de bovenvermelde richtlijn leert aldus het volgende:

- Dat een werknemer die een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft en meer dan twee jaar ononderbroken in het gastland heeft verbleven recht heeft op duurzaam verblijf
- Dat de tijdvakken van ziekte en dus van arbeidsongeschiktheid meetellen als tijdvakken van werkzaamheid.

Dus stelt dit artikel dat verwerende partij in plaats van een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoekers, zij integendeel recht heeft op duurzaam verblijf wegens haar kwaal. Uit stuk 3 blijkt dat verzoeker arbeidsongeschikt is (onvrijwillig) sinds 01/11/2009. Dit in samenlezing met stuk 3 bis en 4 blijkt dat zij nog steeds arbeidsongeschikt is.

Derhalve heeft eerste verzoekster haar werkzaamheden dienen te staken als gevolg van een arbeidsongeschiktheid. Verzoekers hebben echter meer dan 2 jaar in het gastland verbleven. Zij heeft haar verklaring tot inschrijven aangevraagd op 20 oktober 2009. De twee jaren zijn verstreken op 20 oktober 2011. Verwerende partij betwist niet dat verzoekers geen twee jaar in het gastland zouden hebben verbleven. Het tijdvak van arbeidsongeschiktheid dient mee te tellen als tijdvakken van werkzaamheid.

Conform de richtlijn artikel 17 par. 1 hebben verzoekers wel degelijk het recht om in België te verblijven.

Tevens werd de beslissing ingegeven op basis van de nationaliteit van verzoekers. Mochten verzoekers Belgen zijn geweest, zou dergelijke beslissing nooit gemaakt zijn geworden. Derhalve stelt verzoeker expliciet dat de bestreden beslissing artikel 18 en artikel 20 van het verdrag van de werking van de Europese Unie totaal miskent.

Verzoekers stellen aldus vast dat verwerende partij zich niet houdt aan de richtlijn 2004/38/EG en aan de artikelen 18 en 20 van het verdrag betreffende de werking.

Verzoekers zijn terecht van oordeel dat verwerende partij zich dient te houden aan de richtlijn en de verdragen. Deze hebben voorrang op de nationale vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Derhalve is er een schending van hogere rechtsnormen waardoor de beslissing dient te worden vernietigd. Tevens omdat de bestreden beslissing niet verwijst (motiveert) conform de richtlijn.

Verzoekers die een notie hebben van het Europees recht begrijpen aldus niet hoe verwerende partij tot de bestreden beslissing is kunnen komen gezien artikel 17 van de richtlijn stelt dat zij recht hebben op duurzaam verblijf. Doch in plaats [van] aan verzoekers duurzaam verblijf toe te kennen neemt de Dienst Vreemdelingenzaken hun verblijf af.

Verzoekers kunnen [dit] terecht niet begrijpen."

4.2.2.1. Allereerst moet worden opgemerkt dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De bepalingen van artikel 17.1 van de richtlijn 2004/38/EG zijn terug te vinden in artikel

42sexies van de Vreemdelingenwet en de verzoekende partijen tonen niet aan dat deze omzetting niet correct gebeurde. Verzoekende partijen kunnen bijgevolg niet op ontvankelijke wijze de schending aanvoeren van artikel 17.1 van de richtlijn 2004/38/EG.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van verzoekende partijen weinig consistent is. In hun eerste middel houden zij immers voor dat eerste verzoekende partij slechts tijdelijk arbeidsongeschikt is en daarom verder, op basis van artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, een verblijfsrecht als werknemer dient te kunnen behouden, terwijl zij in hun tweede middel betogen dat eerste verzoekende partij blijvend arbeidsongeschikt is en bijgevolg op basis van artikel 17.1 van de richtlijn 2004/38/EG (artikel 42sexies, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet) over een duurzaam verblijfsrecht beschikt.

Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel benadrukt de Raad tevens dat geenszins werd aangetoond dat eerste verzoekende partij tijdelijk of blijvend arbeidsongeschikt is, doch slechts dat zij een verminderd verdienvermogen heeft.

4.2.2.2. De Raad wijst er daarnaast op dat artikel 18 van het VWEU bepaalt dat binnen de werkingssfeer van de Verdragen en onverminderd de bijzondere bepalingen daarin gesteld elke discriminatie op grond van nationaliteit verboden is. Verzoekende partijen tonen door uiteen te zetten dat geen einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van Belgen terwijl dit wel kan ten aanzien van in België verblijvende vreemdelingen niet aan dat er sprake is van enige discriminatie met betrekking tot situaties die binnen de werkingssfeer vallen van *“de Verdragen”* in de zin van artikel 18 van het VWEU. Het verblijfsrecht van Belgen in België vloeit immers niet voort uit het Europees recht of is er niet in geregeld en verzoekende partijen tonen ook niet aan dat zij anders worden behandeld dan andere burgers van de Unie met betrekking tot situaties die binnen de werkingssfeer van de Verdragen vallen en waarvoor geen bijzonder bepalingen werden voorzien.

Een schending van artikel 18 van het VWEU blijkt niet.

4.2.2.3. Verzoekende partijen stellen verder dat artikel 20, 2), a) van het VWEU bepaalt dat burgers van de Unie het recht hebben zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven. Zij verliezen evenwel uit het oog dat in fine van deze bepaling wordt gesteld dat *“deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”* Het staat niet ter discussie dat in de richtlijn 2004/38/EG beperkingen werden voorzien inzake het recht om vrij op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven en verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat verwerende partij door de bestreden beslissingen te nemen de in het Europees recht bepaalde regels heeft miskend.

Een schending van artikel 20, 2), a) van het VWEU wordt niet aangetoond.

4.2.2.4. Er is de Raad voorts geen regel bekend die een bestuur zou verplichten om wanneer een beslissing werd genomen op basis van een regel van het nationaal recht die een omzetting is van een bepaling van een Europese richtlijn tevens een verwijzing naar deze richtlijn in deze beslissing op te nemen. De uiteenzetting van verzoekende partijen laat derhalve niet toe te concluderen dat verwerende partij de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft geschonden.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1. In het derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Zij stellen het volgende:

“Artikel 24 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie stelt: ... Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging

Artikel 74/13 Vw stelt op zijn beurt: Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

In de bestreden beslissingen wordt er expliciet verwezen naar het feit dat er minderjarige kinderen mee gemoeid zijn.

Het weze duidelijk dat de bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel inhoudt.

Verzoekers stellen echter vast dat er op geen enkele wijze motiveert werd wat de inpakt zal zijn van deze verwijderingsactie in hoofde van de minderjarige kinderen.”

4.3.2. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing niet wordt verwezen naar minderjarige kinderen. De grief van verzoekende partijen kan dan ook enkel gericht zijn tegen de tweede en de derde bestreden beslissing.

Het artikel 24 van het handvest van de grondrechten dat verzoeker geschonden acht luidt als volgt:

“De rechten van het kind

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Voorgaande bepalingen leggen geen verplichting op aan verwerende partij om bij het nemen van een bestuurlijke beslissing “een motivering” te voorzien over “wat de inpakt zal zijn van deze verwijderingsactie in hoofde van de minderjarige kinderen”. Deze bepalingen geven slechts aan dat rekening moet worden gehouden met de belangen van het kind en er wordt niet aangetoond dat verwerende partij bij het nemen van de tweede en de derde bestreden beslissing aan deze verplichting is tekortgekomen. Het is daarenboven niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat een minderjarig kind de situatie van de ouder met wie hij naar België is gekomen dient te volgen en, aangezien dit daarenboven in casu een evidentie is, kan bezwaarlijk worden gesteld dat dit bijkomend moet worden toegelicht.

Een schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4.4. De Raad stelt daarnaast vast dat in het verzoekschrift een verdere uiteenzetting is opgenomen die geen betrekking heeft op de verzoekende partijen of de hen ter kennis gebrachte bestreden beslissingen. Ter terechtzitting erkent de raadsvrouw van verzoekende partijen dat deze uiteenzetting geen betrekking heeft op de bestreden beslissingen en stelt zij dat dit tekstfragment ingevolge een materiële vergissing in het verzoekschrift is opgenomen en geen verdere behandeling behoeft.

Het kan dan ook volstaan op te merken dat een uiteenzetting die niet gericht is tegen de bestreden beslissingen niet kan worden beschouwd als een ontvankelijk middel in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK